

A JÖVŐ embere: Reisz Attila, a Microsoft Magyarország ügyvezető igazgatója

A kilencvenes évek elején, a PC-k hőskorában Reisz Attila villamoskari hallgató volt a BME-n. Még csak alulról súrolta a harmincat, amikor kinevezték a Microsoft Magyarország igazgatójává. Ennek két esztendeje.

Afféle egyszemélyes számítástechnikai agy.trösztként működött Attila a Műegyetemi Diákközpontban meg az IAESTE-ben (a mérnökhallgatók nemzetközi szervezetében). Programozott, installált, levelezett, szerkesztett, szétdobta és összeszerelte a beteg PC-ket; alaplapok heverték szerteszét. Olykor betördelte a Jövő Mérnöke néhány oldalát (ha vakinek mond még ez valamit: VENTURA 1.0-val). Körülötte izgalom, sőt, őrjöngés és összeomlott rendszerek, elszállt programok, vírusos lemezek, befuccsolt nyomtatók miatt. Attila meg ült a hajnalig tartó szívesség-munkákon, rezzenéstelen nyugalommal uralta a helyzetet, ahogy egy pszichiáter a súlyosabb eseteit.

A Záhony utcai új épület, ahova néhány hónapja költözött be bérlőként a Microsoft Magyarország, szép és feltűnően csendes. Reisz Attila sötét öltönyben, nyakkendősen tekintélyparancsolóbb jelenség lett, ahogy posztjához is illik, de kiegyensúlyozottsága a régi.

Mindig ilyen nyugalmat árasztasz magad körül?
 Ha komoly munkáid halmozódnak fel, és elkezdesz kapkodni, idegeskedni, előbb-utóbb hibákat vépsz, és összekuszálódik körülöttem minden. A rendszerezés és a módszeresség különösen fontos olyankor, ha naponta hatalmas mennyiségű adaton, információn kell átrágnia magát az embernek, és lépten-nyomon döntéseket kell hoznia.

Az otthonod is ilyen békés?
 Igen. Kiköltöztünk a párommal a városból, egy kis faluba. Sok ismerősöm, munkatársam közvetlenül mellettünk vett telket. Fenséges ott a csend és a nyugalom; dolgozni is, pihenni is lehet. Bár nagyon kevés időm jut a családomra, azt csak a legkritikább esetben mulasztom el, hogy este 7-kor magam fürdessem meg kilenc hónapos kislányomat. Akkor is, ha utána vissza kell jönnöm egy tárgyalásra, találkozóra vagy hivatalos vacsorára.

Lopott és lopatlan szoftverek

Még a felpörgetett mai életritmus mellett is meglehetősen gyors volt a karriered. Mesélnél valamit róla az ifjúság okulására?
 Nem hiszem, hogy olyan nagy ez a karrier, de az biztos, hogy én ma is azzal foglalkozom, ami érdekel. Már az egyetemen sokat forgolódtunk a számítógépek körül. (Még azt is be kell vallanom csendesen, hogy az első szoftverek, amelyekkel diákkorunkban dolgoztunk, többnyire illegálisak

voltak.) Rendezetlen helyzet volt ezen a piacon, és amit le tudunk tölteni, azt muszáj volt azonnal kipróbálni. Ma már minden örömmel azért küzdök, hogy elhitesse a felhasználókkal: nemcsak törvénytelen dolog tisztátalan szoftverekkel dolgozni, de inkorrekt is, azokkal szemben, akik sokat áldoztak egy-egy programra. Nem kioktató, pláne nem fenyegető hangnemben kell fellépni, hanem felkészíteni a mai használókat arra, hogy elfogadják ezt a tényt, s a számítástechnikai kultúra részévé váljon. Egy gép árának csak töredéke a legális szoftver ára, ennyit mindenképpen ki tud még fizetni az, aki a hardvert megveszi.

□ Itt egy kicsit álljunk meg... Bizonyára ismered az ellenérveket: egy egyetemistának nem telik a legújabb szoftverekre; ha viszont nem próbálja ki az újabbnál újabb verziókat, végletesen lemaradhat a fejlődésben.

□ Nem teljesen helytálló ez az érvelés, hiszen az oktatási célokra értékesített szoftverek körében például a mi cégünk termékeinél nagy a kedvezmény (sok esetben megközelíti a 90 százalékot, de előfordult az is, hogy jelképes, 1 dolláros áron adtunk fejlesztői eszközöket). A Műegyetem és a Microsoft között, de egyéb oktatási intézményekkel is szerződéseink vannak, amelyek a szélesebb körű felhasználói engedélyek révén lehetővé teszik, hogy többen is kipróbálják ugyanazt a programcsomagot. Egy évvel ezelőtt volt egy nagyszabású student-licence akciónk a diákoknak; ennek folytatását tervezzük. Amikor az illegális felhasználók ellen küzdenek a nagy fejlesztők és értékesítők, akkor azt a szemléletet igyekeznek átformálni, hogy szoftvert lopni nem bűn, hanem valamiféle rafinált haditett. És itt olyan cégekre gondolok elsősorban, amelyeknek volna pénzük megfizetni az elorzott szellemi termékeket. Itthon a fegyelem elég rossz volt sokáig; csak most kezd javulni kissé. Gyorsan hozzá kell tennem azonban, úgy is, mint a BSA, a nagy világcégek által létrehozott szoftverellenőrző egyesület tagjának, hogy semmi esetre sem akarjuk az egyetemistákat zaklatni, ellenőrizgetni. A sajtóban feltupírozott kollégiumi eset miatt is (amikor elterjedt a hír, hogy illegális szoftverek után nyomoztak a Schönherzben) azt üzenem a hallgatóknak, hogy sem a Microsoftnak, sem a BSA-nak eszébe sincs rájuk szállni. Más kérdés, hogy előbb-utóbb nekik is tudomásul kell venni: a szoftver éppolyan árucikk, mint a számítógép.

Céget teremteni

Ha visszatérünk a karriertörténetre, nem a szokványos számárlétra-fokokat mászhatjuk végig Attilával. Ugorhatunk egy nagyot az egyetem után. Neki ugyanis Varga Gáborral és a Közgázt végzett Gönczi Andrással (a Microsoft Magyarország előző igazgatójával) együtt kellett létrehozni a Bill Gates-birodalom magyar tagozatát. Az előzmények sem lényegtelenek persze. Varga Gábor néhány hónapot dolgozott az írországi Microsoft-nál a magyar Windows-változaton, s amikor hazatért, elgondolták, hogy □importálni□ kellene ide is egy fiókiintézményt. Majdnem így történt. András Németországban kezdett a Microsoftnál, majd átjött Magyarországra. Akkoriban igen zsenge volt még a számítástechnikai cikkek és a szoftverek piaca, volt mit keresni. Kezdetben Attila szerződéssel dolgozott a Microsoft Magyarországnál, majd menedzser-feladatokat kapott, s egy kisebb üzletág vezetését bízták rá. Később ő lett a BSA Magyarország első elnöke. 1993-94-ben már ő irányította a Microsoft értékesítési szervezetét, 96-tól kezdve pedig ügyvezető igazgató.

Évente 2-3-szor utazik a cég központjába, az amerikai Redmondba. Kevés belső és sok külső munkatárssal dolgoznak; a magyar cégnél az átlagéletkor 28 év (a legfiatalabb munkatársuk 19, a legkorosabb 44 esztendő). Mára elterjedt a Microsoft operációs rendszer, egyre bővebb a kínálat szövegszerkesztő, táblázatkezelő programokban. 200-300 ezer szoftvert értékesítenek évente, gazdálkodásuk egyre nyereségesebb. Az anyavállalat üzletpolitikájáról, az Amerikában kitört Microsoft-hisztériáról Attila nem szívesen beszél. Szerinte a sikeres nagyoknak kijáró irigység megnyilvánulásával van dolgunk, s ez nem befolyásolja különösebben a hazai üzletmenetet. Gáncsoskodást itthon is lehet olykor tapasztalni, de a nagy vetélytársakkal többnyire korrekt küzdelem zajlik.

- Az egyetem látott-e el ilyen jó szellemi útravalóval, vagy a saját tudásodnak és szorgalmadnak volt nagyobb része a pályád alakulásában? Vagy, hogy élesebbre fordítsuk: jónak találsz-e a műegyetemi informatikus-képzést?
- Sok jól felkészült hallgatóval találkozom, de annyit azért hozzáfűznék: a megalapozott elméleti oktatás nem elegendő a mai világban. Sokszor maga az oktató határozza meg, mit tanít. Ha valaki, mondjuk, PASCAL-ban le tud programozni egy másodfokú egyenletet, az még nem biztos, hogy ért a számítástechnikához. Az egyetemnek gyorsabban kellene követnie a változó piacot, a megrendelők igényeit, mert ma nem nyújt gyakorlati ismereteket. Így viszonylag idegen a kezdő számára az a környezet, amelyben meg kell tennie első lépéseit. Ugyanakkor mégis hoz magával egy olyan szemléletet, amely alkalmas a folyamatok, a rendszerek áttekintésére, és képes elhelyezni az új ismereteket. Tapasztalataim szerint nagyjából két évbe telik, amíg egy pályakezdő mérnök belerázódik a valóságba. Nekem talán annyi előnyöm volt, hogy már egyetemi éveim alatt szerződéses munkákon dolgozhattam. Aki többletet vállal már hallgatóként, például tédékázik, kutat, dolgozik, annak biztosan jobb az indulási esélyei. Mindenkit erre biztatok.

Hamarjában nem is tudom, miért olyan meglepő, hogy a hosszú beszélgetés után, már az épület előtt Attila cigarettát vesz elő. Hogyhogy nem gyújtottál rá az irodádban? Mindenki kijár dohányozni, én is - bár viszonylag ritkán. Magam hoztam azt a rendeletet, hogy a házban nem szabad füstölni. Valahogy nem illik a hely szelleméhez...

ts